

Юрій МАТВІЙЧУК: «Усе ще попереду»

Олександр ЯКОВЕЦЬ

Острозький поет, музикант, учитель та член Національної спілки письменників України **Юрій Матвійчук** видав три збірки віршів і збирається випустити ще одну книжку, а також працює над своїм музичним мініальбомом. Про творчість, натхнення й роботу поет розповідає для читачів «Замкової гори».

– Коли Ти визнав у собі поета?

– Визнання поета приходить тоді, коли ти чогось у житті досягаєш. Першочергово мрія стати поетом у мене була ще зі шкільних років, коли починав писати банальні рими. Коли з'явилися перші недолугі вірші, я вже відчув, що я обов'язково маю бути поетом, а потім, коли до-

сягнув перших вершин, то вже знав, що я ним буду. І ось ним став.

– Що Тобі дало народне літературне об'єднання «Поетарх»?

– Це об'єднання дало мені неперевершений поштовх творити, розвиватися. Постійні заняття з творчими людьми та непересічними особистостями, літературні вечори, літературні кафе дають упевненість у тому, що ти робиш і те, що ти робиш, є не даремним. За це велика вдячність нашій незмінній керівниці **Тетяні Горбуковій**.

– Які Твої перемоги у творчому житті?

– Перемоги у творчому житті – це для мене насамперед перемоги кожний день, тиждень, місяць, рік над самим собою. Щодо

літературних досягнень... Якщо я розпочав писати в років 14 – 15, то справжні вершини моєї творчості розпочалися, коли мені було років 26 – 27. Тоді мене помітили у літературних колах і почали відзначати літературними нагородами. Зокрема, рівненська літературна премія імені **Михайла Дубова**, Всеукраїнська літературна премія імені **Григора Тютюнника**, найкраща книга Рівненщини у 2019 році за збірку віршів «ХамелеON».

– Ти – член Національної спілки письменників України. Що це означає, що дає?

– Насправді привілеїв ніяких немає, отримуєш просто документ, де пише, що ти член Національної спілки письменників України. Найперше це пере-

мога для себе, адже це те, до чого я йшов, те що мені було потрібне. Я пам'ятаю, як на заняття в «Поетарсі» приходили вже знані поети, і думав, як це круто бути поетом, вони ж у Національній спілці письменників України. І я собі твердо вирішив зі своїх 18 – 19 років, що там буду, і поступово до цього йшов.

– Ти зумів монетизувати свою творчість?

– Насправді ні. Творчість і заробіток грошей – це, як на мене, речі несумісні. На рівні області чи нашого міста – це просто нереально. Якщо ти хочеш видати збірку віршів, навіть уже дорослих, нормальних, вичитаних, корегованих віршів, то ти все одно маєш туди вкласти свої гроші, але це не означає, що ти просто повер-

неш собі їх назад.

– А першу збірку Ти ж роздавав просто так?

– Так, перша збірка розходилася так, як роздають буклети, стоячи на ринку. Виглядало типу продати себе, щоб знали, хто я такий, де я взявся. Кошти на першу збірку, видану в Острозі, я заробив самотужки. Друга збірка віршів «ХамелеON», яку видавав уже в Рівному, частково також за власний кошт, і містить більш зрілі вірші. Третя збірка «Рваними римами» – це ще не те, як я хочу писати, але це те, до чого я йду.

– Що Тебе надихає писати? Можливо, діти, з якими працюєш, відомі поети чи мрії?

– Натхнення – це така штука, яку ти не завжди зловлюєш, бо це може бути в будь-якому

місці, незалежно, чи це маршрутка, чи вулиця, чи це може бути десь уночі, чи серед білого дня – будь-де і будь-коли. Надихає насправді все. Це моя професійна діяльність, діти вчать багато чому: щирості, правдивості.

Закінчення на 6-й стор. >>>